

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 września 2020 r.

na posiedzeniu

w sprawie J. T. ukaranego za czyny z art. 96 § 3 k.w.

zażalenia ukaranego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w G.

delegowanej do Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 czerwca 2020 r.,

sygn. akt II AKo (...)

o odmowie przyjęcia wniosku J. T. o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II W (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. T. w dniu 12 listopada 2019 r. (data wpływu do V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G.) przesłał do Sądu Okręgowego w G. , drogą elektroniczną, wniosek o wznowienie z urzędu postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II W (...). W piśmie tym wskazał, że w związku z tym, iż 22 stycznia 2018 r. sprzedał pojazd o numerze rejestracyjnym (...), nie mógł odpowiadać za wykroczenie popełnione tym pojazdem, gdyż nie był jego

właścicielem. Mimo powyższej okoliczności został skazany za wykroczenie, którego nie popełnił. W związku z tym ukarany wniósł o wznowienie postępowania z urzędu i uniewinnienie go „od czynu określonego w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego a utrzymanego w mocy przez Sąd Okręgowy”.

W dniu 29 października 2019 r. wnioskodawca złożył wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu złożenia „skargi konstytucyjnej oraz skargi o wznowienie postępowania” (k.19).

Postanowieniem z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKo (...), Sąd Apelacyjny w (...) nie uwzględnił wniosku J. T. o wyznaczenie obrońcy z urzędu (k. 28).

Wnioskodawca został wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania przez jego sporządzenie i podpisanie przed adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku sporządzonego osobiście (k. 32). Wezwanie doręczono ukaranemu w dniu 5 czerwca 2020 r. (k. 33).

W związku z tym, że ukarany nie uzupełnił braku formalnego w wyznaczonym terminie, zarządzeniem z dnia 26 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKo (...), sędzia Sądu Okręgowego w G. delegowana do Sądu Apelacyjnego w (...), odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez J.T..

Odpis zarządzenia doręczono ukaranemu w dniu 4 lipca 2020 r.

W ustawowym terminie ukarany wywiódł od powyższego zarządzenia zażalenie wskazując, że zarządzenie jest bezzasadne ponieważ nigdy nie składał wniosku o wznowienie postępowania, tylko napisał pismo, by sąd wznowił postępowanie z urzędu, ponieważ jego czyn nie stanowił wykroczenia, a mimo to został skazany.

W konkluzji skarżący wniósł „o wznowienie postępowania obowiązkowo z art. 540 § 1a k.p.k. i umorzenie postępowania zgodnie z zasadą wątpliwości na korzyść oskarżonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarówno z treści pisma ukaranego z dnia 12 listopada 2019 r., jak i z zażalenia wynika, że w pełni zasadnie pismo ukaranego z dnia 12 listopada 2019 r.

potraktowano jako wniosek o wznowienie postępowania. Żadna ze wskazanych w ww. pismach procesowych przyczyn, z jakimi skarżący wiąże potrzebę wzruszenia zapadłych w sprawie orzeczeń, nie mogła być potraktowana jako podstawa do wznowienia postępowania z urzędu. Zgodnie ze stosowanym odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia art. 542 § 3 k.p.k. (art. 113 § 1 k.p.w.) postępowanie wznawia się z urzędu tylko w razie stwierdzenia jednego z uchybień wymienionych w przepisie art. 104 § 1 k.p.w. O takim uchybieniu skarżący nie wspomniał. Zasadnie zatem pismo skazanego zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania. Znaczenie treści czynności procesowej ocenia się wszak według treści złożonego oświadczenia, a niewłaściwe oznaczenie czynności procesowej, a zwłaszcza środka zaskarżenia, nie pozbawia jej znaczenia prawnego (art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.). W kontekście treści wniosku wznowieniowego oraz konkluzji zawartej w zażaleniu, w której bez wątpienia występuje omyłka pisarska, gdyż przepisu art. 540 § 1a k.p.k. w kodeksie postępowania karnego nie ma, zauważyć natomiast należy, że wszystkie z przyczyn wymienionych w art. 540 k.p.k. mogą być podstawą wznowienia postępowania wyłącznie na wniosek.

Powyższe wskazuje, że nadane w drodze elektronicznej pismo ukaranego z dnia 12 listopada 2019 r. mogło być traktowane w warstwie formalnej jedynie jako wniosek o wznowienie postępowania, a nie mający charakter sygnalizacji wniosek o wznowienie postępowania z urzędu. Powyższe nie jest oczywiście jednoznaczne z konstatacją, że zawarte we wniosku twierdzenia uzasadniałyby wznowienie postępowania, gdyż merytorycznej trafności tych tez Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu oczywiście nie bada.

Na marginesie należy zauważyć, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) rozważano kwestię wznowienia postępowania z urzędu. Kontrola przeprowadzona pod tym kątem, w związku z pismem skarżącego z dnia 9 czerwca 2020 r., zakończyła się wydaniem zarządzenia z dnia 24 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKo (...) informującego ukaranego, że „w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II W (...) utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...), nie zachodzą bezwzględne przyczyny

odwoławcze”. Omyłkowo jednak w zarządzeniu tym odwołano się do treści art. 439 § 1 k.p.k., zamiast do art. 104 § 1 k.p.w., co z perspektywy kwestii analizowanej przez Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie ma jednak znaczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.